

De nuttige Huismusch. In het voorjaar van 1932 heerschte in Centraal-Europa een nog al ernstige Meikeverplaag. Reeds vroeg in den namiddag zag je de torren bij troepjes rondvliegen en ik heb nooit van mijn leven zooveel vliegende meikevers gezien als op 7 Mei, varende op de Donau tusschen Bratislava en Budapest. Eenige dagen later waren wij aan de Starnberger See en ook daar vlogen veel meikevers, dwars over het meer. De musschen maakten daar een heel relletje van. Ze zaten op de balustrade aan den oever op den loer en kwam er een meikever aan, dan vloog ook dadelijk een musch op, greep hem in de vlucht of bokste hem uit de lucht en ging hem dan op den grond aan stukken hakken. Honderden meikevers moesten daar zoo het leven laten.

JAC. P. TH.

Twee eenden broeden op één nest. Met Pinksteren 1932 kon ik bijgaande foto maken van een tweeling-broedsel op het landgoed Wickenburgh te Houten. Het lag in een nest-korf en bevatte 24 eieren.

De twee eenden zijn geen rasechte Wilde Eenden, maar een soort van „Kwakertjes”, die daar tusschen de wilde leven en zich verder ook geheel als wilde gedragen.

Amsterdam.

W. CANNENBURG.

Die ingewikkelde kwesties van nut en schade. In het Tijdschrift over Plantenziekten van Juli 1932 vonden wij een belangwekkende studie van Dr. H. J. de Fluiter over de dennenbladwesp, vooral naar aanleiding van wespenplagen aan dennen in 1929 en 1930 in de bosschen bij Ede, Bakel en Dorst. Deze plagen eindigden vrij plotseling, zonder direct naspeurlijke oorzaak. Echter had Dr. De Fluiter de avonturen van tienduizenden schijnrupsen en cocons kunnen nagaan en o.a. bevonden dat van de wespen uit 13242 cocons 5.63 % door sluipvliegen, 3.38 % door sluipwespen en 15.94 % door muizen vernietigd waren. In dit geval traden de muizen dus als voor den boschbouw nuttig op en wel bijna dubbel zoo nuttig als de sluipvliegen en sluipwespen te zamen. Trouwens meer dan vijftig jaar geleden heeft Prof. Ritzenma Bos in zijn Landbouwdierkunde een goed woordje voor de boschmuis gedaan.

JAC. P. TH.

foto W. Voorbeytel Cannenburg.

Twee eenden op één nest.

De namen onzer boomen en struiken. Het zomernummer van het Nederlandsch Boschbouw Tijdschrift is bijna geheel gewijd aan het Rapport van de Commissie, ingesteld door de Nederlandsche Boschbouwvereniging, tot het brengen van meerdere eenheid in de nomenclatuur der houtsoorten. Dank zij deze bij uitstek deskundige commissie zijn wij nu voortaan bevrijd van alle onzekerheid omtrent de wetenschappelijke benaming van de in ons land wild en gekweekte voorkomende boomen en heesters.

De commissie heeft zich ook bezig gehouden met de Nederlandsche namen en zelfs eenige nieuwe voorgesteld. Ik ben het met de commissie volkomen eens, dat het niet noodig is, voor alle ingevoerde planten Nederlandsche namen te bedenken en ik zou altijd wel genegen zijn om af te wachten, of de volksmond iets bruikbaar brengt. Tot zoolang kunnen we gerust volstaan met den wetenschappelijken naam, hetzij in zijn geheel, hetzij doelmatig verkort. Ik kan het zelfs niet over mij verkrijgen, om de berberis „zuurbes” te noemen. De dichters van honderd jaar geleden zongen reeds van „bloecind berberissenkruid”. Do zijnen wetenschappelijken namen zijn zoo goed als volksnamen geworden: Araucaria, catalpa, cornus, ginkgo, juniperus, larix, magnolia, prunus, rhododendron, thuja, spiraea en daar kunnen er nog wel gerust eenige bij, wanneer de planten, waarop ze betrekking hebben, maar duidelijk genoeg te onderscheiden zijn.

De commissie stelt voor, om voortaan de naaldbomen van het geslacht Pinus „pijn” te noemen, den naam den te behouden voor het geslacht Abies en voor het geslacht Picea „spar” te gebruiken.

De grove den zou dan in het vervolg grove *pijn* moeten heeten en de zilverspar zou worden *zilverden*. Tegen deze wijziging is groot verzet gerezen. Wij publiceerden reeds de bezwaren, die Dr. J. Th. Oudemans opperde in het Tijdschrift voor Entomologie. In het Boschbouw-tijdschrift geven de h.h. G. A. Overdykink en Th. C. Oudemans hun meening ten beste en ook zij komen tot de slotsom, dat het beter is, om de volksnamen te laten, zooals zij tot nu toe gebruikelijk waren en zooals zij in de litteratuur en de taal der techniek zijn ingeburgerd. Ik ben het daar geheel mee eens, ook al komen wij daarmee te staan voor sommige inconsequenties en in conflict met het wakker betoog van Leonard Springer, den oudsten en besten dendroloog van Nederland, die nog zoo frisch strijdt voor het nieuwe.

JAC. P. TH.

Tegen Bosch- en Heidebrand. Van de Directie der Heidemaatschappij ontvingen wij vier metalen waarschuwborden tegen slordigen omgang met lucifers en rookmateriaal. Deze worden tegen den lagen prijs van f 1.— per stel (beneden kostprijs) beschikbaar gesteld voor bezitters en beheerders van bosschen en heiden. Ze zijn in fraaie kleuren en goede teekening zeer smaakvol uitgevoerd, het beste, wat we op dit gebied tot nog toe te zien kregen. Alleen hebben we bezwaar tegen den ouden heer met den witten snor, Duitsch import uit den ouden doos. Onze mannen van Heidemaatschappij, Staatsboschbeheer, Natuurmonumenten en particuliere landgoederen vertoonen een heel ander type: kwiek, vlug, welbewust, jeugdig, al zijn ze soms ook reeds boven de vijftig.

JAC. P. TH.

Een gemerkt witje.

Het merken van vlinders. Ziehier een afbeelding van een der door den heer G. W. van Broekhuysen, Geestbrugweg 44, Rijswijk (Z.H.) gemerkte vlinders. Ge ziet, hoe gemakkelijk het merk in het oog valt, wanneer het witje zich eventjes neerzet op bloem of blad. Het zou wel goed zijn, als ook anderen dit voorbeeld volgden. Het is gemakkelijk genoeg, om nog meer duidelijke merken te bedenken: vierkant, gelijkzijdige driehoek, rechthoekige driehoek, horizontale strepen, kruisen. Je gaat zoo denken aan het vee op de prairieën van Amerika. Hetzelfde merk zou jaar op jaar voor eenzelfde plaats gebruikt kunnen worden, ten minste waar het levende witjes betreft. Anders zou men voor de oneven jaren een stip achter het merk kunnen plaatsen. Maar we zullen honderden en nog eens honderden vlinders moeten merken. Trouwens het aantal geringde vogels loopt al wel in de millioenen.

T.

Zwarte Specht. Een tiental jaren geleden heeft op 't Landgoed Eerde te Ommen een zwarte-spechtenpaar genesteld. Ik vroeg den boschwachter, mij de boomen eens te wijzen. 't Was in een groep hoge grovedennen, 't nest zat wel een 25 M. van den

grond. Nadien heb ik er vaak naar gezocht, en geïnformeerd, doch nimmer van zwarte spechten iets weer vernomen.

Zaterdagavond kwam mijn zoontje uit het sparrebosch vlak achter ons huis hollen met een bijna volwassen zwarte specht in z'n handen. Deze trippelde daar in 't bosch rond met nog eenige lotgenooten. 't Beestje kon kwalijk vliegen en daar 't tegen den nacht liep, heb ik 'em zoo lang in een kooi bewaard en hem dezen morgen weer in 't bosch tegen een boom gezet (ik zeg „hem”, want aan 't karmijnrood vlak boven op z'n kruin, dacht ik dat 't een mannetje was). 't Was nog erg vroeg in den morgen en ik verschool me zoo goed ik kon op eenigen afstand achter een plek boschgras.

De jonge specht riep telkens flink luid „kluu kluu kluu”.

Eindelijk werd z'n geroep beantwoord en kwam er een volwassen zwarte specht opdagen. Een prachtige vogel, groot als een flinke duif en evenals het jong effen zwart van kleur met leiblaauwe pooten doch rood „achter” aan den kop. Deze vogel vloog met golvingen en met breeden schneidigen vleugelslag. Hij voerde het jong en ging daarna hoogerop in den boom waarin 't jong zat,